

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: L. C. P. S.,
státní příslušnost Kubánská republika

proti
žalovanému: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem 130 51 Praha 3, Olšanská 2
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 8. 2022 č. j. CPR-16521-3/ČJ-2022-930310-V243, ve věci správního vyhoštění

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje ze dne 1. 5. 2022 č. j. KRPT-214866-81/ČJ-2021-070022 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 a ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona č. 326/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 12 měsíců. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování. Podle § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., byla doba k vycestování z území

členských států Evropské unie do země státního občanství cizince nebo třetí země, kde je oprávněn pobývat nebo která ho přijme, stanovena do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Současně bylo rozhodnuto o tom, že podle § 120a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona č. 326/1999 Sb.

2. Proti výše uvedenému rozhodnutí podal žalobce odvolání. Rozhodnutím žalovaného Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 25. 8. 2022 č. j. CPR-16521-3/ČJ-2022-930310-V243, bylo odvolání žalobce zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno.
3. Žalobce podal v zákonné lhůtě u zdejšího soudu žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 8. 2022 č. j. CPR-16521-3/ČJ-2022-930310-V243, v níž namítal, že podle ust. § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců se rodinným příslušníkem rozumí také cizinec, který má s občanem Evropské unie řádně doložený trvalý partnerský vztah. Pokud jde o podmínku soužití ve společné domácnosti, poukázal na to, že pojem společná domácnost nově není definován v občanském zákoníku. Nový občanský zákoník se vyhýbá legální definici domácnosti vzhledem k tomu, že „domácnost“ se nyní chápe ve dvou významech. Jako domácnost je však třeba nadále vykládat v souladu s ustálenou praxí tak, že se jedná o dvě nebo více fyzických osob, které spolu trvale žijí a společně uhrazují náklady na své potřeby. K tomu, aby se jednalo o trvalé spolužití osob, je třeba, aby nebylo předem časově omezeno. Mělo by se jednat o spolužití trvalého charakteru, což je koneckonců též znakem druhé podmínky aplikace ust. § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců – trvalost vztahu. Společné uhrazování nákladů na své potřeby představuje stav, kdy určité osoby společně a bez rozlišování hospodaří se svými příjmy. Není rozhodné, zda příslušníci domácnosti přispívají na společné potřeby pouze finančně nebo i jiným způsobem a zda se tak děje stejnou měrou. Tento způsob pojetí přispívání do společné domácnosti dle žalobce napadené rozhodnutí postrádá. Výše uvedený aspekt žalovaný nehodnotil, navíc je třeba přihlídnout k faktu, že nemůže dostatečně finančně přispívat na společnou domácnost z důvodu, že nemůže legálně pracovat. Společná domácnost zpravidla předpokládá společné bydlení v jednom nebo více bytech nebo domech. Výjimka z tohoto pravidla je možná jen tehdy, jde-li o dočasný a přechodný pobyt jinde z důvodu léčení, návštěvy příbuzných, výkonu práce apod. Další teoretické úvahy žalobce v žalobě směřovaly k tomu, že jde o spotřební společenství trvalé povahy, proto společnou domácnost představuje jen skutečné a trvalé soužití, v němž její členové přispívají k úhradě a obstarávání společných potřeb a společně a bez rozlišování hospodaří se svými příjmy. Spolužijící fyzická osoba musí žít ve společné domácnosti tak, jakoby byla členem rodiny. Vyžaduje se, aby pečovala o společnou domácnost (např. obstaráváním domácích prací, udržováním pořádku v bytě, obstaráváním prádla a údržby šatů, přípravou jídla apod.) nebo poskytovala prostředky na úhradu potřeb společné domácnosti, anebo aby byla odkázána výživou na člena domácnosti. Žalobce následně namítal, že je tak zjevné, že posouzení správního orgánu poukazující pouze na nutnost úhrady finančních potřeb domácnosti neodpovídá výkladu zákona o pobytu cizinců a je tudíž zcela nesprávné. Ze strany žalované tak nebylo dostatečným způsobem odůvodněno, proč jej nelze považovat za rodinného příslušníka občana EU dle zákona o pobytu cizinců.
4. Žalobce dále poukázal na to, že vztah s L. B. započal v době, kdy pobýval na území ČR legálně, nikoliv v době jeho nelegality, jak se snaží argumentovat žalovaný. Konstatoval, že pro posouzení, zda rodinný příslušník občana Evropské unie žije s občanem Evropské unie

Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.

ve společné domácnosti, je tedy třeba vycházet z celkového posouzení jejich situace s přihlédnutím k tomu, že za určitých okolností i osoby žijící po určitou dobu odděleně, mohou naplňovat podmínky soužití ve společné domácnosti. Pokud jde o první z podmínek uvedených v ust. § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tedy o podmínku trvalého vztahu obdobnému vztahu rodinnému, je třeba dle žalobce konstatovat, že zákon o pobytu cizinců neobsahuje definici trvalého vztahu obdobného vztahu rodinnému. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu musí být vztah obdobný vztahu rodinnému definován tak úzce, jak je definován vztah rodinný. Správní orgán I. stupně uvedl, že v době zahájení správního řízení o správním vyhoštění a v době vydání prvního rozhodnutí nebylo správním orgánem zjištěno, že by na území měl sdílet společnou domácnost s občanem EU, ani se o takovou osobu starat. Žalobce namítal, že tento závěr se však nezakládá na pravdě, neboť jeho vztah s partnerkou vznikl již v roce 2019 s tím, že oficiálně nahlášený na adresu jeho partnerky byl až v roce 2021. Žalobce se domnívá, že správní orgán měl v souvislosti s navrácením původního rozhodnutí orgánu I. stupně posoudit jeho aktuální situaci, nikoliv posuzovat situaci zpětně. Nelze tedy hovořit o tom, že by partnerský vztah vznikl v době, kdy dotčené osoby věděly, že v důsledku imigračního statusu, bude budoucnost jejich vztahu nejistá. Tento závěr má oporu v obecných východiscích formulovaných Evropským soudem pro lidská práva, ze kterých plyne, že pokud byl rodinný život vytvořený v čase, kdy dotčené osoby věděly, že v důsledku imigračního statusu jedné z nich bude společný rodinný život v hostitelském státě nejistý, bude přesun rodinného příslušníka bez státního občanství představovat porušení článku 8 Úmluvy jen za výjimečných okolností. O tento případ se tak dle žalobce nejedná, neboť jeho vztah s L. B. vznikl v době, kdy měl v ČR udělenou zaměstnaneckou kartu a oba netušili, jakým způsobem se jejich situace vyvine. Je tedy zjevné, že nuceným vyhoštěním by tak došlo také k porušení článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, nejen na jeho straně, ale také pro L.B., která je občankou ČR.

5. Žalobce dále uvedl, že hlavním argumentem správního orgánu je skutečnost, že nutnou podmínkou pro naplnění definice rodinného příslušníka občana ČR ve smyslu § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců je příspěvek podle svých možností na úhradu společných potřeb, jako jsou např. strava a bydlení. Zároveň dal k jeho tíži, že za současné situace není schopen být legálně zaměstnán, pobírat sociální dávky či mít jakýkoliv finanční příjem. Tato skutečnost však v současné chvíli nezávisí na jeho vůli zabezpečit svou rodinu, nýbrž na faktu, že by vykonával nelegální pracovní činnost. Finanční závislost však sama o sobě není nutnou podmínkou pro prokázání a naplnění definice rodinného příslušníka. Zároveň je mu v napadeném rozhodnutí několikrát kladeno k tíži, že určité záležitosti vyřizuje jeho partnerka. Je zjevné, že ve většině případů, kdy je osoba cizincem, nehovoří českým jazykem, je nutné mu dopomoci osobou, která je znalá tohoto jazyka a je osobou daného státu. Není tedy důvod, proč by mu měla být tato skutečnost kladena k tíži.
6. Žalobce dále uvedl, že v posuzované věci bylo zjištěno, že v době vydání původního rozhodnutí o správním vyhoštění nežil ve společné domácnosti s L. B. V současné chvíli, tedy v době vydání rozhodnutí po jeho zrušení odvolacím orgánem je však situace naprosto odlišná a správní orgán by vždy měl posuzovat situaci objektivně, na základě faktu a dle aktuálního stavu, což ovšem napadené rozhodnutí postrádá.
7. Žalobce namítal, že rozhodnutí žalovaného bezpochyby zasahuje do jeho soukromého a rodinného života. Vztah trvá již od roku 2019, společné soužití bylo oficiálně započato již v předchozích letech s přestávkou, L. B. doložila oficiální dokument o tom, že je nahlášen

na její adresu od 1. 12. 2021. Partnerka rovněž sdělila správnímu orgánu, že v době, kdy mohl legálně pracovat, podílel se finančně na domácnosti, aktuálně ji v domácnosti pomáhá, vaří, venčí psa a celkově popsala jejich partnerský vztah jako harmonický. Partneri spolu plánují budoucnost, svatbu a také dítě. Z rozhodnutí žalovaného plyne, že žalovaný na straně jedné po něm požaduje náležité prokázání partnerského vztahu, na straně druhé až nevhodně komentuje a shazuje jejich plány na budoucnost (založení rodiny apod.) a reflektuje je jako účelové. Je zcela zjevné, že žalovaný postupuje neobjektivně na základě svých osobních názorů, které by neměly být obsahem rozhodnutí správního orgánu. Žalobce konstatoval, že intenzitu a vážnost partnerského vztahu doložil potvrzením o společném soužití v domácnosti na aktuální adrese, zdravotní dokumentací – lékařské vyšetření z laboratoře Euro Fertil cz, a.s. Výše uvedené dokumenty zcela jasně prokazují jeho dlouhodobý zájem vést s L. B. společný život na území ČR i do budoucnosti. Žalovaný k těmto důkazům nepřistoupil objektivně a v souladu se zákonem, veškeré důkazy označil jako účelové, aniž by tato skutečnost měla oporu ve správním spise.

8. Žalobce žalovanému vytkl, že opakovaně odmítá zohlednit hledisko přiměřenosti zásahu správního vyhoštění do soukromého a rodinného života, opakovaně uvádí, že vztah s partnerkou může mít i po vycestování do země původu. Vzhledem k závazkům partnerky na území ČR, není možné, aby společně vycestovali na Kubu a žili zde dlouhodobě. Žalobce odkázal na rozsudek NSS č. j. 4 Azs 366/2020-28, podle něhož posouzení ochoty a možnosti rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu je současně jedním z kritérií pro posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života cizince, konec citace. K tomuto aspektu posouzení v napadeném rozhodnutí nedošlo, žalovaný se tímto blíže nezabýval, pouze konstatoval, že partnerský život mohou vykonávat na Kubě.
9. Žalobce dále namítal, že zákaz vstupu na území ČR a EU na dobu 12 měsíců představuje nepřiměřenou újmu ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, vzhledem k jeho rodinnému životu na území ČR a aktuální snaze o početí dítěte s partnerkou. Domnívá se, že v jeho případě správní vyhoštění nelze vydat, neboť rozhodnutí by mělo za následek nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života ve smyslu § 119a zákona č. 326/1999 Sb. Jeho soukromý život by byl v případě realizace správního vyhoštění narušen v podstatné míře, neboť nucené vycestování by vedlo k úplnému zpřetrhání jejich vazeb.
10. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ust. § 75 s.ř.s. v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Soud neshledal vady napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s.ř.s. V souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. soud rozhodl o žalobě bez nařízení jednání.
11. Krajský soud předně konstatuje, že veškeré žalobní námitky a argumentace žalobce směřuje k nesprávnému posouzení toho, že na území České republiky má s občankou Evropské unie trvalý partnerský vztah, který není manželstvím a žije s ní ve společné domácnosti.
12. Ze správního spisu bylo zjištěno, že dne 6. 10. 2021 bylo s žalobcem zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění z území členských států Evropské unie dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 326/1999 Sb.) a dle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 téhož zákona. Dne 6. 10. 2021 v 9:30 hodin byla provedena hlídkou Policie České

republiky, odboru cizinecké policie, oddělením pobytové kontroly, pátrání a eskort Frýdek – Místek pobytová kontrola ve společnosti Fa Bike Fun International, Kopřivnice, ulice Areál Tatry č. p. 1445/2. Zde byl při pracovní činnosti kontrolován žalobce, jenž na žádost prokázání totožnosti předložil cestovní pas Kuby č. X, společně s povolením k pobytu CZE č. X. Správní orgán lustrací v dostupných evidencích Policie ČR zjistil, že žalobci byl pravomocně zrušen pobyt a tím mu zanikla i uvedená pobytová karta č. X. Pobyt byl žalobci zrušen na základě rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky ze dne 16. 6. 2021 č. j. OAM-1320-5/ZR-2021, které nabylo právní moci 17. 7. 2021. Do 30 dnů od nabytí právní moci uvedeného rozhodnutí byl žalobce povinen vycestovat, tedy nejpozději do dne 16. 8. 2021, což však neučinil a od 17. 8. 2021 se nachází na území České republiky neoprávněně. Žalobce byl dále vyzván, aby předložil dokumenty, které jej opravňují k výkonu pracovní činnosti na území České republiky. Žalobce žádné dokumenty nepředložil. Cizinec byl na pracovišti ve společnosti Fa Bike Fun International kontrolován přímo v provozu a byl zde i vyfotografován hlídkou cizinecké policie.

13. Dne 6. 10. 2021 byl s žalobcem sepsán protokol o výsledku účastníka správního řízení. Žalobce kromě svých osobních údajů sdělil, že poprvé přijel do České republiky v lednu roku 2019 na pracovní vízum a pracoval ve firmě Bike Fun International, s.r.o. v Kopřivnici. Tři měsíce pracoval ve firmě na zkoušku a v srpnu 2019 získal pracovní smlouvu na dva roky. Naposledy přijel do schengenského prostoru 16. 8. 2021. Z Kuby se přepravil letecky do Paříže, z Paříže cestoval letadlem do Vídně a odtud se přepravil osobním automobilem do České republiky. Na území ČR vstoupil 19. 8. 2021. Pracovní smlouvu podepsal v srpnu roku 2019. Žádné jiné povolení k pobytu na území Evropské unie a ČR, které by jej opravňovalo k pobytu na území ČR kromě pobytové karty č. X, nikdy neměl. Nejdříve byl ubytován v Kopřivnici v hotelu Stadion 3, potom u své přítelkyně a nyní bydlí v hotelu Heimstaden Czech s.r.o. v Kopřivnici, a to asi 7 měsíců. U přítelkyně bydlí v současné době občas, střídá to. Trvale bydlí v hotelu Heimstaden Czech s.r.o. Na otázku, zda ví, že mu byl ukončen dlouhodobý pobyt zánikem zaměstnanecké karty dne 16. 6. 2021 na základě rozhodnutí OAMP Praha a že území ČR musí opustit do dne 16. 8. 2021 a zda byl s tímto dokumentem seznámen a zda mu byl doručen, žalobce odpověděl, že zaměstnavatel ho neinformoval o tom, že mu byl ukončen zaměstnanecký poměr. Dopis si nepřevzal, byl zrovna u přítelkyně, když mu zřejmě byl dopis doručován. Na otázku, zdali byl seznámen s nějakým dokumentem o ukončení jeho pracovního poměru, zda mu byl doručen, žalobce odpověděl, že se spisem se nebyl seznámit, výzvu k seznámení se s obsahem spisu převzal osobně 9. 6. 2021. Tu ale nečetl, proto nepřišel. Další dopis již nepřevzal. Žalobce uvedl, že si je vědom toho, že v současné době nevlastní žádné povolení k pobytu na území ČR ani oprávnění pracovat zde. Na dotaz, zda má na území České republiky osobní nebo rodinné vazby, odpověděl, že zde má přítelkyni, jsou spolu dva roky. Přítelkyně se jmenuje L. B. a bydlí v K. na ulici A. 1144/11. Znají se od srpna 2019, spolu bydlí převážně o víkend. Na chodu domácnosti se s přítelkyní střídá. Jednou nakoupí on, jednou ona. V budoucnu plánují společné bydlení. Hledají si větší byt. Také by v budoucnu chtěli uzavřít manželství, plánují společnou domácnost a děti. Na území ČR se nenachází osoba, vůči které by měl vyživovací povinnost. V ČR žije jeho synovec, který je rovněž státním občanem Kuby a pracuje ve stejné firmě jako on. Na otázku, zda má v České republice nebo v Evropské unii osobu, kvůli které by ukončení jeho pobytu na území bylo z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života

nepriměřené, odpověděl, že zde žije jeho přítelkyně L. B. On bydlí se svým synovcem z Kuby v Kopřivnici v hotelu Heimstaden Czech s.r.o. Žádné vazby na území ČR nemá, ani zde nevlastní majetek. Dopustil se zde protiprávního jednání vůči své přítelkyni, vše se urovnalo. Při návratu zpět do domovského státu mu nic nehrozí. Je svobodný, bezdětný. Na Kubě se má kam vrátit, má tam dům.

14. Ze správního spisu se dále podává, že 13. 10. 2021 byla hlídkou OPKPAE Frýdek – Místek provedena pobytová kontrola v hotelu Stadion, ulice Masarykovo náměstí 541P/1 v Kopřivnici z důvodu zjištění ubytování žalobce. Recepční hotelu sdělila, že žalobce byl v hotelu ubytován v roce 2019, pak se odstěhoval. K cizinci chodila na návštěvu jeho přítelkyně L. B. Téhož dne bylo provedeno další šetření, a to v bytovém domě Heimstaden s.r.o., ulice X. Bylo zjištěno, že žalobce bydlí v bytě č. X v přízemí. Sousedé sdělili, že žalobce nebydlí v bytě sám, ale s dalším mladším cizincem. Soused z přízemního bytu č. X policistům sdělil, že žalobce zná, nikoli ovšem osobně. V poslední době ho moc neviděl, myslel si, že se odstěhoval. Neví o tom, že by cizince někdo navštěvoval.
15. Dne 31. 10. 2021 byl sepsán protokol o výsledku účastníka správního řízení s L. B., která se stala účastnicí řízení ve smyslu § 27 odst. 2 správního řádu. L. B. se ke správnímu orgánu dostavila společně s žalobcem. Kromě jiného uvedla, že žalobce je její druh. Do České republiky přicestoval za účelem pracovní činnosti. Ví o tom, že žalobce v současné době pobývá na území ČR bez platného povolení k pobytu. Nevěděl o tom, že má z území ČR vycestovat. V současné době žalobce bydlí se svým synovcem na ulici X v K. asi od roku 2020 na základě nájemní smlouvy. Jeden týden se zdrží na označené adrese a jeden týden pobývají u ní doma v X na ulici A. X. Žalobce žije z výplaty, kterou obdržel 15. 10. 2021 ve firmě Bike Funn International, s.r.o, jinak ho živí ona a jeho synovec L. G. M. S žalobcem se poznala v lednu roku 2019, v současné době je jejich vztah harmonický, pevný a plánují rodinu a společnou budoucnost. Žalobce zná její matka i nevlastní sestry. Ví, že žalobce bydlel na zimním stadionu v Kopřivnici od roku 2019, poté u ní na ulici A. X v K. a následně mu synovec zařídil bydlení v K. na ulici F. X. Od ní se odstěhoval z důvodu „společné minulosti, která je již zapomenuta“ a ona se k ní nechce vracet. Žalobce se podílí na společné domácnosti tím, že vaří, uklízí a venčí jí psa. Žalobce si platí bydlení na ulici F. a ona si hradí náklady na své nájemní bydlení. Zná matku žalobce, volají si přes messenger. Osobně se dosud nesetkaly.
16. Součástí správního spisu je trestní příkaz Okresního soudu v Novém Jičíně ze dne 19. 2. 2021, který nabyl právní moci 22. 4. 2021, jímž byl žalobce uznán vinným, že 1. dne 5. 9. 2020 kolem 1:30 hodin v K., okres X, na ulici A.č.X, ve svém tehdejší bydlišti v podnapilém stavu po odchodu své tehdejší přítelkyně L. B., která šla vyvenčit psa, přistoupil ke zde přítomné K. G., která byla v té době v bytě na návštěvě, se záměrem s ní uskutečnit pohlavní styk, nejméně v podobě osahávání na obnažených genitáliích, uchopil ji za paže a snažil se ji políbit, čemuž se aktivně bránila a na to ji prudce povalil na pohovku a přes její nesouhlas ji stáhl teplákové kalhoty a spodní prádlo ke kotníkům, přičemž v dalším jeho jednání mu bylo zabráněno L. B., která se vrátila do bytu, 2. dne 5. 9. 2020 v době od 1:30 do 2:00 hodin v K., okres X, na ulici A. č. X, ve svém tehdejší bydlišti v podnapilém stavu fyzicky napadal svou tehdejší přítelkyni L. B., která se v té době vrátila do bytu a křičela na něho, ať svého jednání vůči K. G. zanechá, tak, že k ní přistoupil a uhodil ji nejméně dvakrát dlaní do obličeje a když jmenovaná se snažila opustit byt, uchopil ji a cloumal s ní, kdy jí roztrhl triko a poté na chodbě před hydrantem do ní strčil tak silně, že upadla na zem, kde do ní kopal, čímž L. B. způsobil zlomeninu hlavičky

Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.

pravé vřetení kosti bez posunutí úlomků, zhmoždění pravého prsu a podvrtnutí pravého kolene s dobou léčení nejméně 6 týdnů, což ji omezovalo v chůzi, v delším stání a běhu a zvýšené fyzické zátěži pravé horní končetiny, tedy ad 1. dopustil se jednání, které bezprostředně směřovalo k tomu, aby jiného násilím donutil k pohlavnímu styku, jehož se dopustil v úmyslu přečin spáchat, avšak k dokonání přečinu nedošlo, ad 2. jinému úmyslně ublížil na zdraví, čímž spáchal ad 1. pokus přečinu znásilnění podle § 21 odst. 1 k § 185 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ad 2. přečin ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku a byl odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody ve výměře 12 měsíců, přičemž výkon tohoto trestu byl podmíněně odložen a zkušební doba byla stanovena v trvání 2 let. Poškozená L. B. byla odkázána na svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních. Žalobci byla uložena povinnost zaplati poškozené RBP, zdravotní pojišťovně náhradu škody částkou 12 541 Kč.

17. Ze spisu se dále podává, že dne 6. 11. 2021 byla provedena pobytová kontrola na adrese K., A. X, kde bydlí L. B. Na místě správní orgán zjistil, že se jedná o bytový dům, na zvoncích k bytům je uvedeno příjmení B. a M., poštovní schránka byla označena jmenovkou B. Zvonek před bytem, který užívá L. B., byl označen jmenovkou B. Sousedka žalobkyně policistům sdělila, že L. B. zná, ví, že v bytě s ní bydlel nějaký cizinec, pak spolu měli incident a on odešel. Z fotky cizince nepozná. Ze sousedů byl zastižen manžel domovnice, ten na fotografii poznal žalobce, uvedl, že vídá jeho i L. B., jak chodí spolu venčit psa. Navštěvují se. Ví, že uvedený cizinec byl odsouzen za to, že L. B. ublížil. Policisté provedli pobytovou kontrolu i v bytě L. B. V té době se tam nacházel i žalobce. Jednalo se o jednopokojový byt. Oblečení žalobce bylo uloženo v šatní skříni na chodbě bytu. V koupelně byly hygienické potřeby obou osob. L. B. sdělila, že od 1. 12. 2021 je její přítel – žalobce nahlášen na Městském úřadu v K. v jejím bytě č. X v domě č. X na ulici A. v K.. Předložila listinu - přijetí osoby a evidenční list nájemníka. Jmenovku na zvonku a schránce má na starosti domovnice a změnu jmenovek nahlásí domovníkovi. Na staré jmenovce je uvedeno jméno i jejího bývalého přítele. Téhož dne 6. 11. 2021 bylo provedeno šetření u matky L. B. na adrese B., H. X. Ta ke vztahu své dcery a žalobce uvedla, že přítele dcery osobně zná, ale nemá ho ráda, a to kvůli tomu, co jí provedl a za což byl pravomocně odsouzen. Se svou dcerou L. B. se pravidelně stýká. Ví, že dcera udržuje vztah s žalobcem, znají se od roku 2019.
18. Součástí správního spisu je i rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky ze dne 16. 6. 2021, které nabylo právní moci 17. 7. 2021, jímž byla žalobci zrušena platnost zaměstnanecké karty podle § 46e odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. a žalobci byla podle § 46e odst. 2 téhož zákona stanovena lhůta k vycestování z území České republiky do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Součástí správního spisu jsou dále listiny, které se vztahují k zaměstnanecké kartě žalobce č. X, pracovního poměru žalobce ve firmě Bike Fun International s.r.o., přičemž zjištění z těchto listin jsou uvedena v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, na které soud odkazuje.
19. Spis obsahuje rovněž závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky z 16. 11. 2021 č. ZS52700, podle něhož je vycestování žalobce do Kubánské republiky možné.
20. Žalobce v žalobě namítá nedostatečné posouzení otázky, zda je ve smyslu § 15a odst. 3 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění

pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců) rodinným příslušníkem občana Evropské unie, s nímž má trvalý partnerský vztah, který není manželství a s nímž žije ve společné domácnosti.

21. Podle ust. § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, rodinným příslušníkem občana Evropské unie se rozumí cizinec, který má s občanem Evropské unie nebo se státním občanem České republiky přihlášeným k trvalému pobytu na území řádně doložený trvalý partnerský vztah.
22. Ze soudní judikatury, která se zabývala výkladem citovaného zákonného ustanovení, vyplývá, že na cizinci spočívá břemeno tvrzení a břemeno důkazní, aby prokázal ve smyslu § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, jak žití ve společné domácnosti, tak existenci trvalého vztahu obdobného vztahu rodinnému (viz rozsudek NSS č. j. 1 As 109/2010-76, rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 11 A 189/2012-29), přičemž je nutné prokázat faktický stav, nikoli vycházet pouze ze stavu formálního. Za trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému ve smyslu článku 3 odst. 2 písm. b) Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES může být považován i řádně doložený trvalý partnerský vztah. Z rozsudku NSS č. j. 5 As 6/2010-63 (č. 2094/2010 Sb. NSS) vyplývá, že vztah obdobný vztahu rodinnému musí být však definován tak úzce, jak je definován vztah rodinný, musí se proto jednat o vztahy analogické vztahům mezi rodinnými příslušníky, tak jak je zákon v souladu se Směrnicí vymezuje, konec citace. Ze soudní judikatury se dále podává, že při aplikaci tohoto neurčitěho právního pojmu je třeba vždy zkoumat konkrétní okolnosti každého případu a není možné konstruovat jednotnou šablonu, kterou by bylo možné aplikovat na každý případ tvrzení o cizinci, který má být považován za rodinného příslušníka občana EU. Lze však konstatovat, že tento pojem zahrnuje v sobě dvě dílčí kritéria, která musí být u posuzovaného vztahu současně existovat, aby byla naplněna první podmínka složené skutkové podstaty v § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Prvním kritériem je kvantitativní stránka vztahu, v rámci níž je hodnocena jeho trvalost, a druhým kritériem je kvalitativní stránka vztahu, u kterého se hodnotí, zda je posuzovaný vztah obdobný vztahu rodinnému. Kvantitativní i kvalitativní stránka spolu úzce souvisejí a nelze je striktně oddělovat. Trvalost partnerského vztahu je možné dovodit především ze samotné délky vztahu, z předpokládaného budoucího vývoje vztahu a vůle partnerů ve vztahu setrvat. Významným vodíkem pro její posouzení mohou být informace, kdy vztah vznikl, za jaké situace, jak dlouho již vztah trvá, jak se v průběhu času vyvíjel a jaké významné okolnosti jej provázely. Stejně tak důležité je ale posouzení, zda partneři plánují společnou budoucnost, přemýšlejí již o konkrétním budoucím uspořádání vzájemných poměrů a znají i individuální plány svého partnera. Jinými slovy, kvantitativní stránka vztahu pro účely § 15a odst. 3 písm. b) cizineckého zákona je zpravidla naplněna tehdy, pokud lze u posuzovaného vztahu již mluvit o určité společné minulosti a zároveň vše nasvědčuje tomu, že vztah bude i v budoucnu nadále pokračovat. Při posuzování trvalosti partnerského vztahu má ovšem primární význam samotné plynutí času, které svědčí ve prospěch trvalosti vztahu, pokud pouto mezi partnery dosahuje stále dostatečné intenzity. Z citované soudní judikatury se dále podává, že v této souvislosti lze zohlednit i délku soužití, kterou u nesezdaných párů pro přiznání právní relevance vyžadují jiné předpisy. Zatímco u manželství a registrovaného partnerství je závažnost a trvalost vztahu (byť nikoli nerozlučitelnost) dána již právním úkonem, kterým snoubenci do takového stavu po zralé úvaze a s vědomím všech následků vstupují, neformálnímu soužití, v němž partneři

bud' nechtějí nebo pro různé překážky nemohou takovýmto úkonem osvědčit jeho trvalost, právo zpravidla přiznává určité účinky až poté, co se jeho kvalita potvrdí určitým časovým trváním, tj. právě prostřednictvím onoho kvantitativního prvku. Je nutné ale zohlednit i další významné okolnosti, které mohou mít význam jak pro hodnocení trvalosti a hloubky tvrzeného vztahu, tak pro samotné řízení, kvůli kterému je partnerský vztah hodnocen. Bude se jednat např. o zjištění, zda přiznání statusu cizinci dle § 15a odst. 3 písm. b) cizineckého zákona nebrání určitá významná překážka, zda partnerský vztah nevznikl účelově v určité fázi řízení, jak se o něm správní orgán dozvěděl či jak dlouho řízení trvá.

23. Z ust. § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu plyne, že účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Krajský soud dospěl k závěru, že k namítanému porušení § 3 správního řádu, podle něhož nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2, správním orgánem nedošlo. Správní orgán vyslechl žalobce a tvrzenou partnerku L. B., která rovněž byla účastnicí správního řízení a podkladem pro vydání rozhodnutí pak byly i listinné důkazy předložené účastníky správního řízení a důkazy, které si opatřil správní orgán, přičemž veškeré tyto podklady správní orgán dle názoru soudu hodnotil v souladu s ust. § 50 odst. 4 správního řádu. Nutno je zdůraznit, že správní orgány hodnotily veškeré podklady předložené účastníky řízení a žádný z nich nepominuly. Se všemi podklady byl žalobce v souladu s ust. § 36 odst. 1 a odst. 3 správního řádu seznámen dne 1. 5. 2022, jak plyne z listiny označené jako seznámení s podklady řízení na č. l. 224 správního spisu, přičemž žalobce ani paní L. B. se k těmto podkladům nevyjádřili a žádný z nich nenavrhli ani jejich doplnění. Krajský soud uzavírá, že správní orgán náležitě zjistil skutečný stav věci a pro rozhodnutí si opatřil potřebné podklady. Z rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, které tvoří nedílný celek, je zřejmé, z jakého skutkového stavu vycházely, jak vyhodnotily pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně posoudily. Rozhodnutí jsou řádně odůvodněna a jsou plně srozumitelná a přezkoumatelná.
24. Krajský soud se při hodnocení skutkových okolností zcela ztotožňuje se závěry vyjádřenými v napadeném rozhodnutí, že nebyl prokázán trvalý partnerský vztah žalobce s L. B. a že soužití žalobce s jeho přítelkyní v České republice nesplňuje podmínky dané § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců. V jejich případě se nejednalo zcela prokazatelně o trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému. Soud sdílí názor žalovaného, že se žalobce a L. B. sice znají od srpna 2019, po nějakou dobu společně žili ve společné domácnosti, nicméně od 9. 10. 2020 bydlel žalobce společně se svým synovcem z Kuby v pronajatém bytě, a to poté, co se žalobce vůči L. B. dopustil závažného protiprávního jednání, pro které byl trestním příkazem Okresního soudu v Novém Jičíně shora citovaným pravomocně odsouzen dne 19. 2. 2021 k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 12 měsíců s podmíněným odkladem se zkušební dobou v trvání 2 let. Vůči L. B. šlo o přečin ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku a vůči další osobě o pokus přečinu znásilnění podle § 21 odst. 1 k § 185 odst. 1 trestního zákoníku. Odsouzení za spáchání pokusu přečinu znásilnění a spáchání přečinu ublížení na zdraví bylo také důvodem pro zrušení platnosti zaměstnanecké karty. Po uvedeném protiprávním jednání žalobce a L. B. neudržovali žádný kontakt. Soud souhlasí s žalovaným, že prokazatelně

sdílejí společnou domácnost od 1. 1. 2021, kdy se žalobce přihlásil do bytu, který L. B. užívá na základě nájemní smlouvy v domě č. p. X na ulici A. v K. I dle názoru soudu nelze přehlédnout, že k zapsání žalobce do uvedeného bytu došlo až v době, kdy bylo vedeno řízení o správním vyhoštění. Počátek partnerského vztahu a společného soužití žalobce a L. B. je tak situován až do období, kdy s žalobcem již bylo vedeno předmětné řízení o správním vyhoštění a dalo se očekávat, že mu bude vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobce již musel počítat s tím, že v dohledné době bude muset opustit území České republiky vzhledem k vedenému řízení o správním vyhoštění. V době vydání rozhodnutí správním orgánem I. stupně tak společné soužití žalobce a L. B. trvalo asi 2 měsíce. Při hodnocení všech skutkových okolností daného případu se soud ztotožňuje s názorem žalovaného, že se nejednalo o vztah dlouhodobý a tedy trvalý, jak má na mysli ust. § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Lze tedy uzavřít, že žalobce sice žil ve společné domácnosti s občanem EU, nikoli však v trvalém partnerském vztahu.

25. Podle ust. § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů, při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
26. Přiměřeností rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 174a zákona o pobytu cizinců se správní orgán I. stupně detailně zabýval na str. 12 – 15 a žalovaný v napadeném rozhodnutí na str. 9 – 10. Správní orgány se zabývaly konkrétními skutkovými okolnostmi posuzovaného případu a jejich závěrům nelze nic vytknout. Správní orgány přihlédly k závažnosti protiprávního jednání žalobce, k tomu, že již byl odsouzen za trestnou činnost a že se dopustil dalšího protiprávního jednání tím, že od 17. 8. 2021 až do dne 6. 10. 2021 pobýval na území ČR bez povolení k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn a nadto vykonával pracovní činnost bez příslušného povolení k zaměstnání a k pobytu. Hodnotily také to, že žalobce se v zemi původu narodil, tuto zemi opustil až v dospělosti, je ve věku, kdy je stále ještě vysoce pravděpodobná možnost jeho reintegrace do společnosti v zemi původu. Přihlédly také k tomu, že žalobce nemá ani žádné zdravotní potíže. Soud souhlasí se správními orgány, že rozhodnutí o správním vyhoštění zcela jistě je zásahem do soukromého života cizince s ohledem na jeho současný vztah s L. B., ovšem s ohledem na způsob a délku vedení jejich společného života, nepůjde o zásah nepřiměřený, nýbrž zákonem předpokládaný. Jak výše uvedeno, žalobce se s L. B. sice poznal v roce 2019, ovšem dopustil se vůči ní protiprávního jednání, v důsledku čehož byl tento vztah po jistou dobu přerušen a následně začali vést společnou domácnost až v době, kdy s žalobcem bylo vedeno předmětné řízení o správním vyhoštění, a to přibližně 2 měsíce po jeho zahájení. Ve shodě s žalovaným i soud nepovažuje vztah žalobce a L. B. za soužití osob, které by mělo trvalý charakter, jehož zpretrhání by bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. I dle názoru soudu samotná existence vztahu žalobce s občankou České republiky a deklarovaná hloubka citů mezi nimi pak neznámá ještě automaticky zásah ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Muselo by se jednat o dlouhodobý a intenzivní vztah, nejčastěji pak o dlouhodobé manželství či dokonce rodinu s dětmi.

Žalobce je osobou, která porušila vědomě zákony České republiky, čímž si sám vytvořil situaci, kdy nemohl mít žádné legitimní očekávání, že mu bude policejními orgány bez následků pobyt na území České republiky zlegalizován. Jestliže žalobce začal budovat soukromé a rodinné vazby na území České republiky v době nelegálního pobytu, probíhajícího řízení o správním vyhoštění, jedná se o skutečnost, která i dle názoru soudu nemůže být považována za důvod pro nevydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Takto vzniklými vazbami nelze omluvit předchozí protiprávní jednání. I dle názoru soudu tvrzení žalobce o společné domácnosti a vztahu s L. B., je účelové, vedené cílem zabránit vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. O účelovosti svědčí i namítaná snaha o početí dítěte v době, kdy pobytový status žalobce na území České republiky již byl velmi nejistý a vypovídá spíše o snaze vyhnout se důsledku rozhodnutí o správním vyhoštění. Je třeba zdůraznit, že žalobce pobývá na území České republiky od srpna 2019, což tedy k datu vydání napadeného rozhodnutí byly téměř 3 roky, přičemž v této době se dopustil závažného trestního jednání, za které byl pravomocně odsouzen a také jednání na základě kterého s ním bylo vedeno řízení o správním vyhoštění. Žalobce na území České republiky nemá ani žádné kulturní nebo společenské vazby. Na území domovského státu žije jeho matka, žalobce na Kubě vlastní dům. I dle názoru soudu v případě žalobce nebyly zjištěny žádné okolnosti nasvědčující tomu, že by vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění došlo k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého a rodinného života. V této souvislosti lze také doplnit, že subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky neexistuje (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 118/2012-45).

27. Nedůvodnou soud rovněž shledává žalobní námitku o nepřiměřenosti stanovené doby 12 měsíců, po níž nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Soud zastává názor, že správní orgány pečlivě zvážily okolnosti daného případu a správně a přezkoumatelně se s nimi vypořádaly v odůvodnění svých rozhodnutí. Krajský soud konstatuje, že správní uvážení musí být v tomto směru podepřeno důvody a nesmí být svévolné, diskriminační a ze strany správního orgánu zneužívající. Žádné pochybení žalovaného spočívající v překročení mezí správního uvážení krajský soud neshledal. Doba trvání správního vyhoštění byla v daném případě stanovena na spodní hranici zákonem stanovené sazby vzhledem k tomu, že žalobce se správním orgánem I. stupně spolupracoval a provedeným šetřením bylo prokázáno, že na území ČR má přítelkyni. Přítěžujícími okolnostmi bylo naopak to, že žalobce svým protiprávním jednáním porušil dvě skutkové podstaty zákona č. 326/1999 Sb., jednak pobýval na území České republiky v období od 17. 8. 2021 do 6. 10. 2021 bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn a ve vymezeném období vykonával ve společnosti Bike Fun International, s.r.o. bez platného oprávnění k pobytu a povolení k zaměstnání montážní práce, tj. jako cizinec byl na území České republiky zaměstnán bez platného oprávnění k pobytu a bez povolení k zaměstnání. Uložené opatření spočívající ve vyhoštění žalobce a zákazu vstupu na území členských států Evropské unie v délce 12 měsíců, soud nepovažuje za zjevně nepřiměřené či excesivní.
28. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, proto ji v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
29. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaného prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 31.10.2022

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně